

Pravljica o poštemem šoferju Celestinu

Celestin mu je bilo ime in že od nekdaj je imel rad avtomobile; zato je postal avtotaksi. Ker pa ni bil bogat, si je mogel kupiti le star, oguljen avto. Popravil ga je sicer, a za parado vendarle ni bil. Zategadelj so ga preganjali z vseh postajališč za izvoščke.

»Ne delaj nam sramote, Celestin,« so pravili; »vsak se nam bo ognil, če bo videl tale tvoj koleselj.« In smejali so se mu grdo in ško-doželjno.

Tako je moral Celestin stati prav na kraju mesta, zmeraj sam, ter je čakal, da si bo morda vendarle kdaj prislužil dinarček. Toda ne! Ljudje, ki so iskali taksija, so se le so-čutno nasmehnili, ko so uzrli Celestinov davni voz, in so šli rajši peš. To je Celestina neznansko bolelo.

Čas je tekel, denar se je trkljal in Celestin je zaman čakal. Dolžan je bil že za garažo in hoteli so mu jo že odpovedati. »Celestin, vi ste nespametni,« so pravili, »prodajte to ropotijo in poiščite si pošteno službo. Takole boste kmalu berač.«

Celestin je o tem razmišljal v neki deževni noči in žalosten je bil. Ni se hotel ločiti od avtomobilčka, na katerega se je tako navadil in je skrbel zanj kakor za punčico v očesu.

»Peljite me v Grajsko ulico!« je nekdo velel. Celestin se je presenečen ozrl in videl neznanega moža v črnem plašču in širokem klobuku, ki je že lezel v avto.

»Proprosim, gggospod,« je slednjič zajecelj Celestin ter od-drdral. Grajska ulica je bila prav na drugem koncu mesta, tako da se mu je obetal čeden zaslužek.

Celestin se je polagoma umiril in se srečno smehljajal.

»Čujte,« se je oglasil potnik, »vam se ne godi dobro, kajne?«

»I no, res ne,« je priznal Celestin. »Hm,« je dejal tujec. »Pa bi radi imeli mnogo denarja?«

»I no,« je odgovoril Celestin, »rad bi ga že, ampak...«

»Jaz vam bom pomagal,« ga je prekinil tujec.

Celestina je to kar streslo, malo da ni zapeljal na hodnik.

»Res, gospod? In kako?«

»Boste videli,« je dejal neznanec ter umolknil. Pripeljala sta se do Grajske ulice.

»Ustavite pod tem drevesom,« je velel potnik, »in ugasite motor!«

Potem se je sklonil k Celestinu ter mu govoril počasi: »Vidite tamle tisto vilo? Ta je polna denarja in gospodar je odpotoval. Grem po ta denar. Če mi pomorete, vam dam polovico plena.«

»Za pet ran božjih,« je vzkliknil Celestin in se grozil, »kaj si pa mislite o meni?«

»Da ste pameten človek in da potrebujete denar.«

»Gospod,« je zaklical Celestin, »tega ne storim za nič na svetu. In vi tudi ne, razumete?«

»Kdo mi bo to zabranil?« se je nasmehnil neznanec.

»Jaz,« je rekel Celestin, skočil iz avta, odprl vrata ter hotel tujca potegniti ven. Le-ta pa je pomeril nanj z velikim revolverjem.

»Torej — kaj?« je dejal. »Ali mi boste pomagali?«

»Ne bom!« je udaril Celestin z nogo ob tla.

»Vas pa ustrelim,« je mirno dejal tujec.

Celestin ni rekel ne bev, ne mev, samo napeto je sledil vsaki tujčevi kretnji. In ko je tujec dvignil roko z orožjem, se je Celestin skrčil, potem pa udaril. Mož je zdrsnil s sedeža in revolver mu je padel iz roke. Celestin ga je pobral, zaprl vrata in sedel za volan.

In tako se je vračal zopet v mesto. Pred policijo je ustavil in šel javit: »Gospodje stražniki, tatu sem vam pripeljal.«

Stražniki so brž hiteli k avtu, odprli naglo vratca in... začeli zmerjati Celestina.

»Torej vi se delate norca iz nas?« so kričali. »Poberite se, sicer vas zapremo, da boste črni.«

Celestin je ves zmeden pogledal v avto in lasje so se mu zježili. Namestu tata je čepela na sedežu velika črna mačka in tiho predla.

»Tri sto peklenščkov!« si je odahnil Celestin. »Tole je pa huda uganka, gospodje...«

Toda stražniki so medtem že odšli in so še na stražnici robantali, češ da so se po nepotrebnem zmocili.

Celestin je zmajeval z glavo. Mislil je, da se je razbojnik zavedel in zbežal medtem, ko je šel on po stražnike. Ampak mačka mu je bila uganka. Hotel jo je vreči iz avta, pa se mu je smilila, ker je tako deževalo.

»Pa se pelji z menoj!« je dejal ter se odpeljal na svoje postajališče. Tam se je ozrl in pogledal, kaj počenja mačka. In spet so se mu naježili lasje. Mačke ni bilo več tam, sedel je v avtu njegov tatinjski tujec v črnem plašču in širokem klubuku ter se prekanjeno smehljaj.

»No tole!« je zaklical Celestin in se križal.

»Kdo ste prav za prav?« je zašepetal in glas se mu je tresel.

»To ni važno, Celestin,« je dejal neznanec in glas mu je zvenel zdaj mnogo prijetneje. »Slišal sem o tebi, pa sem se hotel prepričati, si li res tak, kakor so mi pripovedovali. In videl sem, da si zares pošten in dober mož, da imaš dobro in pogumno srce. Zato te nagradim. Povej, kaj bi si želel!«

Celestin je poslušal kakor v sanjah. Skrivaj se je uščipnil v stegno, ker je menil, da se mu sanja.

»Ampak, gospod, to je kakor v pravljici,« je dejal potem boječe.

Tujec se je nasmehnil. »Saj jaz sem iz pravljice,« je rekel. »No, kaj si želiš?«

»In si lahko želim vse?«

»Vse.«

»Torej... torej naj bo moj avtomobilček na novo prepleskan!« je izjeljal Celestin.

Tujec ga je razočaran pogledal.

»Lej,« je dejal, »Tudi skromen si, Celestin. Nagradim te torej sam.«

»Ampak pleskanje,« je vzkliknil Celestin, »to je zares potrebno.«

»Zgodilo se bo,« je dejal neznanec. »In razen tega boš imel še en lep in velik avto.«

»In vi morete vse to storiti?« se je čudil Celestin.

»Povedal sem ti, da morem vse.«

»Potem pa... vas prosim, toda ne zamerite... namestu tistega velikega avta storite rajši, da se bodo ljudje vozili s temle mojim vozikom. Veste, midva sva že kar skupaj zrasla.«

Tujec se je tiho zasmel.

»Dobro,« je rekel. Zgodilo se bo. Zbogom, Celestin, ostani pošten!«

»Hvala!« je zašepetal Celestin in snel čepico. In v tistem hipu so se mu lasje v tretjič naježili; zakaj njegov avto je bil prazen in za tujcem ni bilo ne duha, ne sluha. Celestin je videl le veliko črno mačko, kako je tekla nekam v temo. Toda o tem ni utegnil premišljati, ker je njegov avto hipoma zablešal od lepe nove barve, kakršno si je Celestin že dolgo želel.

Preden pa se ji je mogel dovolj načuditi, je prihitel k njemu gospod s kovčegom.

»Hitro na kolodvor!« je velel. In komaj je Celestin stopil na pedal, se je pojavil drug gospod in klical: »Tako! se vrnite, počakam vas, morava v hotel 'Zlata miška'.«

»Prosim, prosim,« je kričal Celestin ter se smejal, da so mu šla usta od ušesa do ušesa.

In takole, otroci, je bilo dan za dnem. Celestin je imel neprestano poln avto potnikov in žep se mu je polnil z denarjem. In je bil Celestin srečen in zadovoljen. Ampak da boste vedeli, novega avtomobila si ni kupil. Še zdaj se vozi samo s svojim starim vozom. In veste, kaj si je dal napraviti na hladilnik? In no, kipec črne mucke...

Športni drobiž ●

V krajih, kjer je malo hribovitega sveta in snega, imajo smučarske šole v velikih pokritih prostorih. Športniki smučajo tam na umetnem snegu ali na — krtačah. Smučarski svet v nekem takem berlinskem pokrite vežbališču je tlakovan s pet tisoč krtačami, ki imajo navzgor štrlečve kocine in so jih izdelali nalašč v ta namen. Krtače dajo idealno drsalno ploskev in se lahko na njih izvajajo vsi smučski liki. V največji športni dvorani, v newyorškem Madison Square Garden, se je pred kratkim produciralo več svetovnoznanih skakačev na umetnem snegu, ki so, ga napravili iz zdrobljenega ledu.

Afriški domačini se zelo zanimajo za šport; imajo pa največ igralcev tenisa, nogometašev in igralcev kriketa. Angleški kriket-šport gojijo z izrednim zanimanjem in posebno mladina je z velikim navdušenjem pri tem športu. Nekaj slavni angleških igralcev kriketa je posebno ponosnih na to, da igrajo brez rokavic in brez mečnih varovalk. V tem oziru jih pa črni športniki vsekakor prekašajo, kajti nekateri izmed njih izvajajo to športno panogo brez vsakega oblačila in tudi pri nogometu ne nosijo čevljev. Najsi bodo to odrasli ali dečki, vsi igrajo bosí in ne čutijo nikakšnih bolečin, saj so navajeni hoditi že od zgodnje mladosti brez obuvala.

Pred nekaj tedni je bil dosežen hitrostni avtomobilski rekord, ki je izzval v športnih krogih po vsem svetu velikansko začudenje. Skoraj 500 kilometrov na uro je do-

segel Anglež Eyston na svojem dirkalnem vozu »Strela« na solnih planjavah države Utah v Ameriki; to se pravi preko 142 metrov v sekundi, kar odgovarja približno polovici hitrosti zvoka. Težko si je ustvariti pojem, kaj se pravi voziti s 500 kilometri na uro. Nekoliko laže si to predstavimo, če pomislimo, da se pri tej hitrosti vsako 2 stota težko kolo »Strele« zavrti v eni sekundi 42 krat. Kapitan Eyston pa hoče ta ogromni rekord še povečati; mogoče bi rad dosegel na zemlji hitrost, kakor jo imajo letala v zraku, katerih največja brzina znaša do sedaj 610 kilometrov na uro.

Kakor poznamo jadralni šport na ledu že dalj časa, tako smo dobili pred kratkim tudi vozila, ki jih žene veter na suhih tleh. Moštvo letalske družbe »Royal Air Force Station« v Abu Sueir v Egiptu se je pretekli mesec pričelo baviti s to novo športno panogo. Vozila so napravljena iz starih aeroplanskih ogrodij in drugih sestavnih delov in dosežajo pri ugodnem vetru na ravnem puščavskem svetu precejšno brzino.

Italijansko trimotorno vodno letalo »Gaut 506 B« se je dvignilo pod vodstvom Maria Stoppanija dne 2. novembra preteklega leta z 2000 kg obtežitve 8951 metrov visoko. S tem je to letalo doseglo 14. svetovni rekord.

Monakovski motorni dirkač Henne ima do sedaj 18 svetovnih rekordov. Tekom svojega športnega udeleževanja je dosegel ta hitri vozač nič manj kot 76 svetovnih prvenstev, torej celo vrsto izrednih uspehov.